

▶ maat kon bijvoorbeeld. Dat was slikken. Maar een heel leger vrienden en de mensen die mijn blog volgden, zeiden dat ik straalde. Ik mocht het niet opgeven, niet voor hen en niet voor mezelf. Ik had geen keuze: het was sterven of eten. Mijn lijf slurpte het voedsel op als een spons. Langzaam maar zeker kwamen de kilo's erbij, ik viel niet meer van mijn stokje als ik eens lang opbleef. Dwang mezelf om op restaurant te gaan en 's middags te gaan lunchen. Weg met die gestoomde broccoli die ik zo vaak had gegeten. (lacht)"

“Het is niet alleen dat lichaam dat veranderd is.

De kleine, mooie dingen

“Het is niet alleen dat lichaam dat veranderd is. Voor het eerst in mijn leven denk ik dat ik gelukkig ben. Door zo diep gezeten te hebben, besef ik nu des te meer wat de kleine, mooie dingen zijn. Ik had mijn ouders een jaar niet gezien. Toen mijn moeder belde en zei: 'Ik mis je, kom langs', ben ik naar hen gegaan. Nu zie ik hen af en toe en dat doet écht deugd. Nu heb ik ook mijn eigen bureau als freelance grafisch designer. En ik heb het gevoel dat ik weer kan liefhebben. Ja, er zit iets aan te komen. Iets wat veel meer zou kunnen worden als ik dat zelf wil. Het is ook wel beangstigend: in een relatie moet je jezelf letterlijk en figuurlijk bloot kunnen geven. Je moet met jezelf in het reine zijn. Ik weet heel goed dat ik het altijd moeilijk zal blijven hebben met eten en controle loslaten. Maar ik wil zeker niet hervallen. Ik ben het beu om het kneusje van mijn vriendengroep te zijn, diegene over wie ze altijd ongerust moeten zijn. Nee nee, ik red het voortaan wel. (glimlacht)"

Steph richtte Donorkinderen België op

→ in Flair 16: Steph (33) kreeg op haar vijftiengste te horen dat ze het kind was van een spermadonor. Sinds ze dat te weten kwam, ging ze op zoek. Naar antwoorden. En oplossingen. Want er is geen donorendatabank in België. Donorkinderen hebben maar het gissen naar hun roots.

“Het is 2012: voor alles zijn er zelfhulpgroepen en commissies, behalve voor donorkinderen. Daar wil ik voor opkomen, mijn mond voor openen. Een stem geven aan al diegenen die er geen hebben. Na mijn interview in Flair is de bal aan het rollen gegaan. Ik leerde andere donorkinderen kennen, met wie ik afsprak. Ondertussen is er ook een Facebookpagina van de groep die ik heb opgericht: Donorkinderen België. Ze vroegen me als gast in *Terzake*. Mijn zontje vroeg natuurlijk waarom ik op tv kwam. Tja, hoe begin je dat uit te leggen aan een 6-jarige? Dus zei ik: 'Mama gaat zeggen dat alle kindjes het recht hebben om hun papa en mama te kennen.' 'Ja mama, je hebt gelijk', reageerde hij. (lacht) Niemand kan zeggen hoeveel donorkinderen er precies zijn. Er is geen globaal donorsysteem in België. Da's toch hallucinant: een donor kan x-aantal kinderen verwekken zonder dat iemand het weet. Wat is het gevaar? Als er veel kinderen worden verwekt in een bepaalde omgeving, dan kunnen halfbroers en halfzussen elkaar leren kennen en een relatie beginnen, zonder te weten dat ze familie zijn. Dat is spelen met mensenlevens, zo iets. En nie-

mand trekt zich daar iets van aan.

Met Donorkinderen België wil ik een platform oprichten voor mensen zoals ikzelf. Ik wil dat we elkaar eindelijk kunnen vinden. Onze eerste bijeenkomst is binnenkort: twaalf mensen zullen er zijn. Daar kijk ik zó naar uit. (stilte) Wat ik hartverscheurend blijf vinden: dat schaamte- en schuldgevoel dat wij als donorkinderen hebben. Het zich vreemd voelen, dat hebben we allemaal. Ik kreeg een mail van een meisje van 22: 'Ik voel me al een hele tijd onrustig, heb altijd gevonden dat er iets niet klopt. Door met jou in contact te komen weet ik eindelijk dat dat normaal is.' Dat is zo pijnlijk en tegelijk zo herkenbaar."

Mijn kerstwens: een DNA-databank

“Ik weet niet of ik mijn vader zal vinden, daar hoop ik niet echt op. Ik ben eigenlijk nog benieuwder naar eventuele halfbroers en halfzussen. 't Is niet zo dat ik iedereen op straat van

“Dat schaamtegevoel dat wij als donorkinderen hebben, dáár wil ik iets aan doen.

top tot teen screen: lijkt die op mij? Maar het zit wél altijd in mijn achterhoofd. Vroeger zeiden ze vaak: 'Ik ken jou van ergens'. Ik blijf niet het enige donorkind te zijn dat zoiets vaak te horen krijgt. Maar ik heb nog geen telefoon gekregen, hoor, zo van 'hé, ik ben je broer'. Ik heb een verlanglijstje voor kerst: ik wil een DNA-databank zoals in Nederland. Daar hebben donoren een donorpaspoort, dat je kan raadplegen. Zo kom je iets te weten over haarkleur, hobby's...

Da's vaak al genoeg voor die kinderen: ze hoeven geen echt contact te hebben, maar willen gewoon een paar dingen weten. De overheid moet zo'n databank beschikbaar stellen, punt. Elk kind heeft het recht te weten waar hij of zij vandaan komt. Ik heb eind deze maand een afspraak gemaakt met de zoon van de gynaecoloog die mijn moeder heeft geholpen. Hij is een aanknopingspunt en hopelijk zal ik via hem iets vinden."

Weg met het taboe

“Ik doe dit allemaal voor een hoger doel. Dit gaat niet alleen over mij. Alle donorkinderen die nu worden verwekt, zullen over twintig jaar dezelfde issues hebben. Dat wil ik niet, er moeten tegen dan dingen veranderd zijn. Deze wereld moet een betere plek worden, dat ben ik verplicht aan mijn kinderen. Het taboe moet verdwijnen. Weet je dat ik heel veel reacties krijg van donorkinderen die zeggen: ik kan jouw pagina niet liken, want dan weet iedereen het. Dat vind ik zó erg. Daar móét verandering in komen. En dat kan alleen als er meer openheid komt. Wij donorkinderen kunnen toch niet blijven dwalen rond de fertiliteitscentra waar we verwekt werden, zekert? (lacht)"

Wil je graag de oorspronkelijke getuigenissen herlezen? Ga dan naar flair.be/5moedigsteverhalen.

Lees volgende week de 4 hoopgevende verhalen van jonge vrouwen die uit een diepe put klommen!

